
KRVAVÝ
ODKUP
SANDY BRYGAN

KRVAVÝ ODKUP

AUTOR
SANDY BRYGAN

Titul: Krvavý odkup
Autor: Sandy Brygan
Cover: Sandy Brygan; AI
Jazyk: český
Vydání: 1. vydání © 2026
Vydání a publikované verze:
1. vydání © 2026
Nakladatel / Vydavatel: Sandy Brygan;
Vydáno na vlastní náklady
Místo a rok vydání: Sveta Jelena © 2026
https://sandybrygan.blloxo.com

UPOZORNĚNÍ

Kniha není vhodná pro mladší 18 let a pro osoby citlivější povahy.

Krvavý odkup není příběh o akční hrdince, milostném trojúhelníku ani romantickém zachránci. Dokonce si nevybírá snadno přijatelné téma ani postavy a citlivější povahy mohou mít problém s tím, jak kniha zachází s brutalitou, morální nejednoznačností i vykreslením postav a jejich vztahů. Pokud hledáte jen další mafiánskou Dark Romance, sáhněte raději po jiné knize…

S. Brygan

Úvod

Otevřela oči. Světlo bylo mdlé, prosakovalo skrz škvíry v dřevěných deskách, které zakrývaly okno. Místnost byla malá, holá a jí naprosto cizí. Zdi s popraskanou omítkou vykazovaly i jasné stopy vlhkosti a plísně. Zcela jistě tuto místnost nikdo neplánoval trvale obývat. Byl to snad sklep?

Ležela na zádech a její tělo bylo těžké, jako by ho někdo naplnil olovem. Pokusila se pohnout a o rám kovové postele zacinkala pouta na zápěstích. Srdce bilo na poplach, zatímco mozek se ještě nestačil probrat. Několikrát zamrkala. Snažila se zaostřit, jenže vše se houpalo jako hladina rozbouřeného moře. V hlavě jí hučel celý úl. Teprve po chvilce se objevily první nejasné ústřižky – jeho rozmazaný obličej a o to jasnější a nebezpečně svůdný pohled, který ji od baru sledoval.

Napadlo ji, zda nebyla znásilněná. Všimla si, že má na sobě své šaty – černé, jednoduché, s hlubokým výstřihem. Byly pomačkané, avšak nic jiného nenasvědčovalo skutečnostem, že by jí nějak fyzicky ublížili. Alespoň prozatím ne. Proč tu je? Co tu dělá? – Sklenice. Koktejl s limetkou… Jeho ruka, která jí koktejl podává. – Zatnula zuby. Snažila se

vzpomenout si, co se stalo potom. Byl tam ten pocit – horko na hrudi, které se změnilo v chlad. Srdce, které začalo bušit rychleji. A potom tma, která se přihnala jako příliv a pohltila ji.

Nemohla si vzpomenout, jak se sem dostala. Nemohla si vzpomenout vůbec na nic dalšího. Přepadala ji panika. Začala křičet a záměrně trhat rukama, aby kov zajistil co možná největší rachot. Odhodlaná si ve snaze o přivolání pomoci ty ruce urvat.

Konečně uslyšela první blížící se pomalé kroky. Byly pomalé, odměřené. Někdo se blížil po chodbě za dveřmi. Pomalu. A zatímco jí tuhla krev v žilách, její zrychlený tep přehlušoval veškeré jí dostupné zvuky, až do prvního zavrzání otevírajících se dveří do místnosti. Sekundy – dlouhé jako celé roky…

Muž, který vešel, nebyl ten z klubu. Tento byl značně menší, i když též svalnaté postavy. A jeho tvář byla obohacena již nějakými vráskami a výraznými ostrými rysy. Chladný a na první pohled extrémně dominantní výraz, inteligence, čerstvě odjištěný granát před výbuchem – to vše se skrývalo za mužovým podivně zdvořilým úsměvem. Nikdy předtím ho neviděla. Měl na sobě

drahé džíny, černou košili bez jediného záhybu, a v ruce nesl tác, který položil na oprýskaný stolek vedle postele. Její pohled na něj sklouzl – pomerančový džus, croissant, marmeláda, příborový nůž, ubrousek… Působilo to téměř jako návštěva pacienta psychiatrické léčebny. Náhle si uvědomila, jak trýznivou má žízeň.

„Dobrý ráno, Valerie," řekl s podivným přízvukem.

Jeho hlas byl měkký, klidný, ale nebylo v něm nic vlídného. Spíš takový ten dávajíce najevo, že ho lidé poslouchají.

„Nebo dobrej večer? Popravdě, už netušim, kolik je vlastně hodin."

S těžkým polknutím na něj zírala. V hlavě jí lítaly tisíce otázek, a první, která se ujala slova, zněla:

„Kdo jste?"

„Sharif," odpověděl klidně a vyčkával, jak zareaguje.

Ona však jen pokřivila obličej.

„Neslyšelas o mně?"

Zavrtěla slabě hlavou.

„Fajn." Plácl a zamnul rukama. Pak sáhl po židli v koutě a přisedl si k posteli. „Tak, hele, děvče. Jasně, jsi zmatená, není ti dobře… To ten roháč. Budeš v pohodě. Ale buď tak hodná a poslouchej, než se začneš vztekat. Bude to pro nás oba jednodušší."

Odmlčel se, jako by čekal, až vstřebá jeho slova. Valerie také mlčela. Co jiného mohla dělat?

„Věci se mají takhle. Tvůj bratříček, Nicky, mi dlužil ňáký prachy. Vlastně," pokračoval, „dost prachů. Za obchody s drogama, který špatně dopadly. Ale… to už asi víš."

Valerie sevřela čelist. Snažila se zakrýt, jak se jí třese brada. Přála si, aby ten muž už nemluvil o jejím bratrovi. Nechtěla nic vědět, nechtěla se do toho nechat zatáhnout a být pak ještě víc ohrožena, než už se cítila.

„Prosím… dost. Nic nevím, a nechci nic vědět. Pusťte mě! Prosím!"

Sharif jen opakovaně krátce zamlaskal, jako když uklidňuje dobytek před porážkou, a vrtěl u toho hlavou.

„Ne, ne… Poslechni si to. Máš právo dozvědět se, proč se tvuj život změní." Odvětil jasně a nekompromisně pokračoval ve svém vyprávění:

„Snažili jsme se z něj dostat peníze. Slušně, nejprve. Ale tvuj bratr byl tvrdohlavej nebo co. Takže jsme mu museli nějak pomoct pochopit, že dluhy se splácej. Bohužel, naše pomoc byla trochu příliš… razantní."

„Zabili jste ho? To vy jste Nicka zabili!" vykřikla Valerie s pláčem, a v tom výkřiku bylo víc bolesti než

vzteku.

„Ale… No ták, Valerie," zamračil se: „řekněme raději, že zemřel. Pro tebe je zásadní, že jeho dluh zůstal. A protože Nick už platit nemůže… Budeš platit ty."

„Já?" Divila se. „A z čeho jako? Dělám skladnici v malém obchodě. Jsem ráda, že uplatím nájem a mám z čeho přežít!"

Valerie se mu podívala do očí. Chtěla mu plivnout do tváře. Chtěla křičet, že to není fér, že to není její vina, že s tím nemá nic společného. Místo toho jí vyprahlé hrdlo nedovolilo už nic než kašlat a lapat po dechu.

Sharif velmi krátce a ostře hvízdl. Jako poslušný rotvajler vešel do místnosti další muž, který na Sharifovo kývnutí hlavou směrem k Valerii zbavil mladou ženu pout. Poté zase odešel. Okamžitě si na posteli sedla a sáhla po sklenici s džusem. Pozoroval ji a přikývl, jako by měl snad jisté pochopení.

„Od teď budeš dělat pro mě. A jen to, co ti řeknu já, nebo mí chlapi," řekl víc než jasně.

„Mám pro vás snad prodávat drogy?!"

„Ne. Na to nejsi správnej typ. Je jasný, že se v tomhle byznysu nevyznáš," zasmál se a zpříma na ni hleděl. „Budeš dělat tady. V klubu. Tanečnici, společnici… A když budeš dobrá a hodná, možná i něco víc."

„Tak to ani náhodou," řekla spolu se vzpurným postavením se na nohy.

Jenže, stejně rychle, jako se postavila, si zase lehla. To po té facce, kterou ji Sharif tak pohotově uštědřil.

„Já fakt, ale fakt nesnášim neposlušnost!" rozčílil se.

Párkrát se nadechl, aby se zase uklidnil. Stál nad ní, hleděl na ni z výšky, jak vzlyká a drží si tvář.

„Jsi krásná, Valerie. Byla by škoda, kdybys měla modřiny nebo jinak zohavenou tvář, nemyslíš? K čemu bys mi pak byla? To tě můžu rovnou poslat s chlapama do lesa!"

Protočil oči v sloup a mávl rukou. Sáhl do kapsy a vytáhl hnědou obálku, kterou před ni hodil.

„Co je to?"

„Víš, Valerie… Lidi si myslí, že když chtějí mít někoho v hrsti, musí mu zamknout dveře. Nemusí. Svět už nabízí jiný možnosti."

Nejistě sáhla po obálce a vysypala její obsah na postel. Občanský průkaz. Valerie se na něj nechápavě zadívala. Její vlastní fotografie. Její jméno. Datum narození… Ale jiná adresa. Jiné rodné číslo. Pak další papíry. Rodný list. Pas. Na první pohled vypadalo vše úplně normálně.

„Tohle… Tohle ale není moje," mávala Sharifovi

před očima oddacím listem a rozvodovými papíry. „Nic z toho není moje!“

„Ale je. Je tam tvý jméno. Otisky prstů seděj. Všechno je orazítkovaný, zanesený, evidovaný. Magistrát, matrika… všechno.“

„To přece… nemůžete! Někdo mě bude hledat. A pozná mě. Tohle vám přece nemůže projít?“

Sharif se uvelebil na židli.

„Ale jo. Může. Koho najdou? Jen tuhle,“ poklepal na dokumenty.

„Přece nemůžete někoho jen tak vymazat? Žijeme v jednadvacátém století!“

„Můžeme. A udělali jsme to. Teda – oni to udělali. Ne já osobně. Tak dobrej nejsem.“ Pousmál se. „Některý věci je lepší nechat zmizet.“

Pokrčil rameny, zvedl se a vykročil ke dveřím.

„Ber to z tý lepší stránky. Už nemáš žádný dluhy. Teda – kromě toho u mě. Budeš mít střechu nad hlavou, jídlo, oblečení. Možná si vyděláš i něco pro sebe. A kdo ví? Seš vážně pěkná… Časem bys mohla bejt i má oblíbená. Takže jak? Budeš hodná holka?“

Seděla na té posteli, zamrzlá, s croissantem na nočním stolku, který jí připadal každou další vteřinou jako jeden velký výsměch, a věděla, že nemá na vybranou. Tenhle muž viděl tisíce Valerií

před ní. Tisíce žen, které říkaly stejné věci. A stejně skončily tam, kam je poslal. Kdyby se teď vzepřela, skončila by stejně jako Nicky…

Přikývla.

1. **KAPITOLA**

V klubu platila přísná pravidla. Sharif je prý vštěpoval každé nové dívce osobně. Seděl naproti Valerii. Na stole měl láhev vodky, ze které nalil do dvou skleniček, v ruce zapálenou cigaretu, a vysvětloval jí, co se smí a co ne. Co jak má dělat, jak má chodit, jak se chovat…

„Za prvý," říkal, „nikdy neodmítej klienta. Vždycky se usmívej. Vždycky poslouchej. Vždycky buď příjemná. Chceš víc peněz? Dobře, můžeš si je vydělat. Klidně si nech kupovat dárky, je mi to fuk. Ale nenechám si odradit klientelu a já vždycky dostanu svý. Vždycky. Jasný?"

Celá vyděšená upila ze sklenice, kterou jí podal, a nevýrazně – proti svému přesvědčení – přikývla.

„Za druhý – žádnej mobil, žádný drogy zvenčí. Maximálně ty, co ti dám já. Když tě přistihnu s něčim, co jsi získala odjinud, bude fakt zle," zašklebil se se skousnutými zuby. „Za třetí – žádný vztahy. S nikym. S klienty, s bodyguardy, s ostatníma. Kluci, holky… je mi jedno s kym, prostě nic. Tečka. Rozumíš?"

„Rozumím," odpovídala Valerie.

„Fajn. Za čtvrtý. Budeš dělat to, co ti řeknu já, Andrej, Josh nebo Viktor. Bez otázek. Bez odmlouvání. Co ti řeknou ostatní, tě zajmat nebude. Bez dozoru neopustíš barák. O ničem se tu nemluví, o nic se nestaráš, hledíš si svýho."

Sharif měl pod sebou hlavní tři muže, kteří se ujímali vedení ochranky a zastupovali samotného šéfa – Viktora, Andreje a Joshe. Každý z nich byl jiný. Viktor byl mlčenlivý, ale spravedlivý, kdežto Andrej byl výbušný extrovert a rád používal tresty všeho druhu. Josh se snažil zavděčit všem. Ovšem když se naštval, také to stálo za to. Ze všech šel strach a respekt, z každého jinak. Ale Andrej byl jednoznačně tím nejhorším. Právě jemu Valerie vděčila za svou nynější situaci. To on jí dal sedativa do pití a dovezl ji sem…

„Dobře," přikyvovala znovu.
„Nesnáším čmuchaly. A práskače, šťouraly, zvědavce a drbny. Na to nezapomeň. Ani kdyby sem přijeli poldové," klepal ukazováčkem do stolu, „nebo až budeš oblbovat ňákýho chlapa tady," dodal ještě důrazně s výhružným pohledem.
„Chápu. Co se děje tady, zůstane tady. Nestarám se, neptám se. Poslouchám tebe, Joshe, Andreje,

Viktora, nikoho jiného. Usmívám se…“ popotáhla a zhluboka se nadechla, zatímco se jí do očí draly slzy, „…nekomunikuji s nikým zvenčí a ty dostáváš vždycky všechny své peníze.“

Sharif se usmál.

„Výborně. Vidíš? Nemusí to bejt tak zlý…“ Sotva jí dal trochu prostoru, aby projevila snahu o oplacení úsměvu. „A teď přestaň fňukat a mazej dolů na plac! Chlapi už ti vysvětlí zbytek a přidělí ti ňákou učitelku.“

Zvedla se ze židle, a když konečně stála ve dveřích, zastavil ji.

„Ty, Val!“

Mlčky se za ním ohlédla. Dopil sklenici a přistoupil k ní. Z tváře ji něžně setřel zbytek slz.

„Za pátý… Vážně seš moc pěkná. Možná bych taky uronil slzičku, kdybych ti měl zapínat černej pytel. Tak nebuď blbá a neposer si to u mě.“

Těžce polkla. Možná to polknutí slyšel i on. Budil v ní hrůzu.

„Nebudu blbá. Neposeru si to u tebe.“

Sharif se napřímil. Ještě chvíli ji se spokojeným přikyvováním pozoroval a pak za ní zavřel.

Za dveřmi už na ni čekal Josh, aby ji tu provedl. Toto místo – *GoldGent* – bylo jednoznačně jen

pro mezinárodní elitu. Na pozemku lemovaném udržovanou zelení podél vysoké hradby nechybělo ani kryté parkování pro desítky aut. Třípatrový komplex Sharifova klubu byl ohromných rozměrů. Z jedné strany byla Valerie vyděšená, z druhé ohromená. Tady bude žít?

Ve sklepě se nacházel sklad a technické zázemí. Přízemní vstupní hala s masivními dveřmi nebyla příliš zajímavá. Hosté jí prošli základní kontrolou ochranky, zaplatili vstupné, případně si odložili svá saka, nebo rovnou sdělili své požadavky a očekávání. Hlavní sál byl prostorný a temný, s červenými stěnami, které v ní nevzbuzovaly žádné erotické vzrušení, ale představu násilí, krve a zdejší tyranie. Leč teď by se v ní asi krve nedořezal. Tlumená světla. Na stěnách a stropě byla zrcadla, ve kterých se odráželo veškeré dění i její vyděšený odraz. Po jedné stěně se táhl moderní a neony osvícený bar, a samotný střed sálu zdobily malé taneční parkety a jedno vyvýšené malé taneční pódium pro tance u tyče. Když kolem něj procházela, ženy tam se za ní otáčely. Některé se usmály, jiné si ji poměřily pohledem a vrátily se ke svým drinkům. Nevěděla, jak se mezi nimi bude moci naučit žít. Cítila se tam jako ohrožený vetřelec na konci

potravního řetězce. – *Musím se odsud nějak dostat,* – proběhlo jí hlavou.

A pak tu byly VIP salónky po obou stranách místnosti, které sloužily pro soukromé tanečky a nerušené posezení. Šatny pro personál byly vzadu za barem. Jelikož měly sloužit jen na rychlé úpravy našeho vzhledu, nevadilo, že byly stísněné a neútulné.

„Čus, holka…“ pozdravil ji barman.

Ale ona jen vyděšeně pozdvihla bradu a dál následovala svého průvodce do prvního patra, kde se nacházely bytové jednotky. Ne pokoje, ale byty. V dalším patře rovněž, přičemž některé obývali Sharifovi muži. Třetí poschodí představovalo osobní prostor pána domu a sestávalo i z jeho soukromé kavárny, posilovny, solária a terasy s bazénem. Nevěděla přesně jak, ale Sharif měl v záloze jakési nájemní smlouvy. Takže pokud přišla zásahovka, úřady hleděly na vše, co se tam dělo, jako na soukromou záležitost.

„Nic nezkoušej, nic se ti nestane,“ řekl jí. „Budeš mi kurvit život, věř, že ti ho zkurvim taky. Chovej se slušně a přežijeme to tu oba.“

Valerie Joshovi neodpověděla.

První dny pro ni byly pomalou smrtí. Ačkoliv byla skutečně zajištěná, probouzela se s pocitem, že se dusí. Trvalo jí celé minuty, než si po probuzení uvědomila, kde se ocitá. A po skončení šichty si sedla na postel, zabalila se do deky a zírala do prázdna, dokud nezaklepal jeden z bodyguardů nebo jedna z dívek, že musí zase do práce.

Bojovala sama se sebou. Doléhaly na ni stavy panické úzkosti, proklínala svého bratra. Ani nohy v botách na extrémně vysokých podpatcích, na které nebyla zvyklá, jí zpočátku neposlouchaly. Ale po týdnu školení od Tiny už na nich zvládala i základní obraty u tyče. Po druhém týdnu se na ni zákazníci dívali jinak. Po třetím si jí začaly všímat i ostatní ženy. Jenže ne vždy v tom dobrém slova smyslu…

První měsíce se snažila najít cestu ven. Počítala dveře. Východy. Kamery. Bodyguardy. Časy, kdy se střídala ochranka. Všímala si, která vrata se otevírají, kdo má klíče a kdo chodí kam.

Jednou se dostala až za zadní část komplexu. Ale nedopadlo to dobře. Dva muži. Jedna noc v místnosti, do které se nechtěla vracet ani ve vzpomínkách. Podruhé už to nezkusila. Ne proto, že by přestala chtít utéct. Proto, že pochopila, že další pokus by jí mohl stát život.

Proto se rozhodla svou situaci raději postupně přijmout. Nedělat problémy, splatit bratrův dluh a jednoduše přežít. Učila se kdy mlčet, kdy se usmát. Kdy sklopit oči. Kdy nechat peníze ležet na stole a kdy je naopak vzít. Kterým mužům a otázkám se vyhnout. Po nějakém čase už se neptala, kolik je hodin, jaký je den. A nakonec se přestala ptát i na to, jak dlouho tu ještě bude a kolik ještě Sharifovi dluží…

Narazit jste tu mohly na všechny druhy charakteru i původu. Některé pracovaly pro Sharifa dobrovolně, bez strachu. Naopak toto prostředí jim vyhovovalo. Živily se tím, vydělávaly slušné peníze, a některé dokonce bydlely i mimo komplex. Nejspíš ani neměly ponětí o tom, že jiné jsou tu drženy. Třeba Kira. Byla vysoká, štíhlá, s vlasy platinové barvy a na pódiu se pohybovala s nadpřirozenou lehkostí a vyzařovala skutečnou ženskost. Když tančila, celý klub ztichl. Muži na ni zírali. Obdivovali její křivky s otevřenými ústy a ona se tomu smála, třásla boky a sbírala bankovky, které po ní házeli jako konfety.

„Neboj," řekla Valerii jednou večer v šatně, když si upravovala make-up. „Z tebe taky bude dobrá šlapka."

Valerie se na ni podívala s jasnou nelibostí.

„Já jí ale nikdy být nechtěla," odpověděla tiše.

V někom zvenčí by tím vzbudila otázky, ale tady ne. Tady se člověk ptát nesměl. Proto jí Kira věnovala úsměv ženy znalé zdejších poměrů a pokrčila rameny.

„To ani já. Ale zvykneš si. Všechny jsme si zvykly."

Ne všechny však byly jako ona. A ne všechny si zvykly. Některé, obzvláště ty problematické povahy, i zmizely. Beze stopy. Nikdo o nich nemluvil, jako by nikdy neexistovaly. Ale vědělo se to. Možná proto změnila téma.

„Sharifovi možná není dvacet, ale pořád je to fešák, co?" řekla jednou docela vážně. „Ten chlap ví, co chce. Navíc," dodala a mrkla, „umí se postarat."

Kira patřila k šéfovým oblíbenkyním. Brával ji do své ložnice téměř každý týden, a ona se tím chlubila. Dostávala od něj lepší šaty, víc peněz, a dokonce i drobné dárky – parfémy, šperky, hodinky.

– *Cože…? To jako fakt?* – ptala se Valerie sama sebe. Ale tady jste mohli zažít prostě všechno. Všechno. Od veselí po těžkou brutalitu. A to mluvíme o klubu na skutečně vysoké úrovni.

Dost často se jednalo o velmi vlivné lidi z různých sfér a samozřejmě i politiky. Jelikož klub míval ve většině stálou klientelu, nikdo nesměl být se stejnou slečnou vícekrát než jednou do měsíce. Vše se evidovalo, aby nevznikaly vztahy a nebudovala se mezi nimi důvěra. To si Sharif ošéfoval. A vztahy mezi ženami v klubu byly pak o to složitější. Jen málokteré byly přátelské. Většina soupeřila o klienty, lepší směny, o Sharifovu přízeň. Občas došlo k hádkám, na trhání vlasů a souboje. Valerie se do nich ale nepletla. Měla dost svých vlastních starostí. Problém nastal, když v takových situacích museli zakročit Sharifovi chlapi. Škrábance, modřiny, nedej bože – úraz, to vše by pro komplex znamenalo mínusové položky, které se tu trestaly poměrně automaticky. Přesto nejčastěji takové mínusy způsobovalo právě jeho vedení.

„Kdo to začal?“ zeptal se Valerie Viktor.

Bála se odpovědět. Nechtěla odpovědět. Nechtěla mít problémy – ani s holkami, ani s vedením.

„Naposledy se tě ptám, kdo to začal,“ naléhal na ni.

„Já nevím, hledím si svého. Sharif nesnáší donašeče a já se nezajímám o nic než o sebe.“

Hned nato svraštila obličej v očekávání, že si ji také vezme do parády. Naštěstí však jen procedil tiše přes zuby:
„Máš štěstí, že jsi chytrá…“

Jako i jinde, pravidla se zkrátka porušovala. Valerie viděla holky, které se zamilovaly do bodyguardů a tajně se s nimi scházely v jejich kumbálu. Viděla i takové, které do baráku tahaly fet nebo měly mobil. A viděla, co se stalo, když na jejich prohřešky Sharif přišel. Nebo když si jedna z dívek, Marta, dovolila říct zákazníkovi, že by si dnes raději jen povídala a on se urazil. Do pár minut přiskočil Viktor, popadl ji za paži a odvlekl do bytu v patře. Pak už byly slyšet jen rány a ten bolestný a uši rvoucí křik. Tlumený, ale pronikavý. Trvalo to dlouho. A pak – najednou hrobové ticho. Viktor sešel dolů a pověřil jednu z holek, aby to šla dát nahoru do pořádku, přičemž si otíral krev z kloubů na hřbetu pěsti. Marta vylezla až druhý týden mimo otevírací dobu. Měla rozbitý nos, nespočet podlitin a dvě zlomená žebra. Nikdo se jí nedíval do očí.
„Jestli někdy něco takovýho uslyšim znova,“ řekl ten den Sharif shromážděným dívkám, „dopadnete stejně! Nebo hůř! Já rozhodnu, jakej trest se hodí. Vy si vybíráte, jestli vás potká.“

Valerie si ta slova vryla do paměti spolu s výrazem v jeho tváři, který je provázel. Ale ačkoliv se pravidla zdála být jasná, některé věci si musí člověk zažít, aby je pochopil – v nejhorším případě, v praxi a na vlastní kůži…

Stála před zrcadlem ve svém bytě a zrovna si zapínala podprsenku, když zaklepal na dveře.
„Oblíkej se. Večerní šaty, ne hadry, co nosíš na pódium. Máš výjezd," oznámil stroze Andrej.

Nevěřícně na něj zírala. Srdce se jí nekontrolovaně rozbušilo a šly na ni mrákoty. Věděla, že většina holek jezdívala mimo klub – na objednávku, v doprovodu někoho z ochranky našeho komplexu.
„Já… já nemůžu. Já ještě nikdy…"
„Právě proto jedeš," přerušil ji. „Čas začít vydělávat. Sharif tě neživí z dobročinnosti."
„Ale já se bojím," vydechla a v hlase jí vibrovala panika. „Tady v klubu vím, že kdyby se něco zvrtlo, můžu zazvonit a někdo přijde. Co když…"

Andrej ze sebe dostal hlasitý náznak smíchu – nebo spíš zvuk, který měl naznačit, že její obavy jsou směšné.
„Poslouchej, holka. Budu stát za dveřma. Uslyšim každý hlasitější slovo. Takže dělej, než tě tam

dokopu.“

Zatnula pěsti.

„Ne.“ Hlas se jí třásl, ale řekla to.

Andrej udělal dva kroky a byl u ní. S vražedným výrazem se ujišťoval, že slyšel dobře.

„Cos to řekla?“

„Nepojedu. Nechci. Nemůžete mě nutit.“

Jeho ruka pevně sevřela její čelist a přitáhl si ji k sobě, až cítila jeho dech na tváři, zatímco jí mezi žebra vtlačil hlaveň pistole, jako by to byla nejpřirozenější věc na světě.

„Ty si myslíš, že máš na výběr? Ty seš jenom blbý zboží. Zboží se neptá. Leží na pultě a čeká na kupce. A teď se oblíkneš, slezeš dolů a nastoupíš do auta! Jinak slibuju, že to, co přijde potom, bude mnohem horší než cokoliv, co by ti moh udělat ňákej klient.“

Valerie se třásla. V hlavě jí hučelo, v uších jí zvonilo a před očima se jí dělaly mžitky. Pak ji Andrej pustil. Sáhl do její skříně pro šaty a hodil je po ní.

„Poslouchej mě, děvko,“ řekl a jeho hlas byl najednou tichý, skoro přátelský. „Čekám na tebe dole v autě. Dám ti pět minut. V tom autě pojedeš. Přijedeme k domu, kde na tebe čeká klient, kterej zaplatil nemalý peníze, aby si s tebou užil večer. Ty do toho domu vejdeš…“

„Ne… prosím…“ šeptala nesrozumitelně mezi vzlyky a sténáním.

Hrudník se jí stáhl, vzduch jí uvázl v krku. Už se viděla v louži krve, zbitá jako její bratr. Snažila se polknout, ale nemohla. Snažila se pohnout, ale nohy ji neposlouchaly.

„Říkám ti – vejdeš! Budeš se usmívat. Budeš příjemná, uděláš, co se ti řekne, a pak se vrátíš do auta. Protože… jestli ne…“

Začala se oblékat. Teprve pak Andrej zbraň schoval a dopřál jí slíbený čas na přípravy.

I takovými lekcemi se tu za čtyři roky naučila mlčet. Učila se žít pouhou přítomností. Nemyslet na budoucnost, nevzpomínat, necítit…

KONEC UKÁZKY

Z E-KNIHY

KRVAVÝ ODKUP

CELOU KNIHHU MŮŽETE ZAKOUPIT I NA
WEBOVÝCH STRÁNKÁCH AUTORKY

O AUTORCE

Sandy Brygan je pseudonym autorky krátkých, převážně romantických příběhů, která se narodila v České republice roku 1985. Pobývá v zahraničí, kde se vdala a zanedlouho i rozvedla. Jako jedináček svých umělecky založených rodičů měla v sobě zakořeněnou lásku k umění a kreativitě od raného dětství. Dnes se aktivně věnuje psaní textů a elektronických knih, tvorbě hudebních skladeb, malování obrazů a digitální tvorbě.

Jedním z charakteristických rysů psané tvorby Sandy Brygan je její tendence nepodávat detailní popisy prostředí. Tím vytváří prostor pro čtenářovu fantazii, aby si sám vytvořili vlastní vize. Tím spíše se autorka zaměřuje na emocionální aspekty. Svá díla nepředkládá korekturám, neboť věří, že zachování původního ducha a stylu je důležitější než perfektní gramatika, čímž se pro mnohé stala inspirací. Autorčino cílem je probudit emocionální hloubku a představivost svých čtenářů. Přestože jsou její literární díla záměrně psaná nenáročnou formou, mohou ve vás vzbudit nemálo životních otázek a zanechat silný dojem.

Jejím prvním zveřejněným dílem byl autobiografický příběh nazvaný *Bez sublimace*, který publikovala na začátku srpna 2013. Tento příběh ukázal, že autorka má odvahu odhalit její vlastní

složité emocionální stavy doprovázející různé životní situace.

Zanedlouho po svém literárním debutu vydala Sandy své druhé dílo pod titulem *Plán obchodníka*, které se stalo nejprodávanějším dílem její dosavadní kariéry. Jím zároveň představuje první část souboru krátkých, smyšlených příběhů *Povídky do kabelky*. Tímto dílem se rychle katapultovala na seznam deseti nejprodávanějších elektronických knih měsíce na prodejním serveru *Ráj knih*.

Poznali jste se v příběhu?

Veškerá možná podobnost je čistě náhodná. Příběh, všechna jména, postavy a události zobrazené v této inscenaci jsou fiktivní. Žádná identifikace se skutečnými osobami (živými nebo zesnulými), jmény, názvy, místy, budovami a produkty není úmyslná a ani by neměla být vyvozována.

Copyright
Copyright © knižní ukázka textu 1. vydání;
(2026) Krvavý odkup; Sandy Brygan
Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace, ani její celek, nesmí být reprodukována, distribuována nebo přenášena v jakékoliv formě nebo jakýmikoli prostředky, včetně fotokopírování, nahrávání nebo jiných elektronických nebo mechanických metod, bez předchozího písemného souhlasu vydavatele, s výjimkou případů povolených autorským zákonem. V případě žádostí o povolení kontaktujte vydavatele / autora.

KRVAVÝ ODKUP

_ SANDY BRYGAN_

Brutální, vztahově nekomfortní a morálně nejednoznačný příběh z prostředí elitního podsvětí

Svět obchodu s lidmi, drogami a mocenských her má svá pravidla. A jedno z nich je prosté: podvol se, nebo zmizíš.

Za všechno může Nick. Kdysi pokazil obchod s drogami, a přestože za to zaplatil životem, jeho dluh zůstal nesplacený. Alespoň podle Sharifa, drogového bosse a kuplíře, který se rozhodl vymáhat ho na Nickově sestře. Valerie tak končí v jeho klubu, odkázaná na vůli člověka, pro něhož představuje pouhé zboží.

Sharif však dostane nabídku, která se neodmítá. Valerii prodá Raymondu Marchandovi, muži s nesrovnatelně větším vlivem, a ona se záhy ocitá uprostřed intrik, násilí a mocenských střetů, kde se rozvíjí nebezpečná hra s fatálními následky...

Krvavý odkup není příběh o akční hrdince, milostném trojúhelníku ani romantickém zachránci. Dokonce si nevybírá snadno přijatelné téma ani postavy a citlivější povahy mohou mít problém s tím, jak kniha zachází s brutalitou, morální nejednoznačností i vykreslením postav a jejich vztahů. Pokud hledáte jen další mafiánskou Dark Romance, sáhněte raději po jiné knize...

_____ UPOZORNĚNÍ _____

Knniha není vhodná pro mladší 18 let a osoby citlivější povahy

Sveta Jelena © 2026; SANDY BRYGAN
Vydáno na vlastní náklady
ISBN 978-953-8565-04-5